

Accademia Bizantina & Dantone – *Il Tamerlano* de Vivaldi

Palau Grans Veus

Dimarts, 30 de maig de 2023 – 19 h

Sala de Concerts

Amb la col·laboració de:

Membre de:

Programa

Bruno Taddia, *baríton* – Bajazet

Filippo Mineccia, *contratenor* – Tamerlano

Delphine Galou, *mezzosoprano* – Asteria

Sophie Rennert, *mezzosoprano* – Irene

Marina de Liso, *mezzosoprano* – Andronico

Arianna Vendittelli, *soprano* – Idaspe

Accademia Bizantina

Ottavio Dantone, *director*

Antonio Vivaldi (1678-1741)

Il Tamerlano o Bajazet (versió de concert)

Òpera –o *dramma per musica*– en tres actes, amb llibret d'Agostino Piovene (1671-1721) basat en la tragèdia *Tamerlan ou la mort de Bajazet* de Jacques Nicolas Pradon (1644-1689)

Primera part: 70 minuts | Pausa de 20 minuts | Segona Part: 80 minuts

La durada del concert és aproximada.

#clàssics

Poema

amor

mereix la tarda una daga de foscor, diuen.
pel que sembla, així ha estat sempre.
recorden els vells que la pròrroga ha estat llarga,
però ningú generós sinó ells: les hores.
superada de nou l'absència quotidiana,
rovellarà encara la llum el món.
atònits tots, decidim a tothora indolència,
fins que ens faltin les forces per ajaçar-nos i esperar,
un cos per estimar.

Eduard Escoffet

Menys i tot (LaBreu Edicions, 2017)

Comentari

Un *pasticcio* del Prete Rosso

La producció teatral d'Antonio Vivaldi (1678-1741) és de les més abundants de tot el segle XVIII. Sembla que va escriure més de noranta òperes, tot i que en conservem (íntegrament o parcialment) poc de més de quaranta, a les quals cal afegir els *pasticci* amb fragments d'òperes pròpies i alienes.

Després de l'etapa que va vincular Vivaldi a l'Ospedale della Pietà, un orfenat venecià per a noies, Vivaldi va emprendre una ingent activitat com a empresari teatral a la Ciutat dels Canals. Els teatres de San Moisè i de Sant'Angelo veurien algunes de les més celebrades òperes del músic, de gran lluïment per als cantants. Ho eren gràcies a l'ús de la *coloratura* (agilitats) i de salts intervàlics vertiginosos, tot seguint gairebé sempre l'estructura de l'ària *da capo*, a més de recursos orquestrals com el *crescendo*.

La fama de Vivaldi, que es va estendre més enllà de la península Itàlica, va arribar a ciutats com Praga i Viena, on el músic va acabar, tanmateix, arruïnat i oblidat de tothom.

Tamerlano* com a *pasticcio

Coneguda com *Il Tamerlano* o com *Bajazet*, Vivaldi la va presentar per al Carnaval de Verona del 1735, tres anys després que el músic s'hagués instal·lat a l'esmentada ciutat, convidat per la seva Acadèmia Filharmònica. En aquella ocasió el músic venecià hi va estrenar *La fida ninfa* per inaugurar el Teatro Filarmonico de l'esmentada ciutat, que vivia una passió encomanadissa per l'òpera des del 1651.

Il Tamerlano se situa entre *L'Olimpiade* (1734) i *Adelaide*, també del 1735. Val a dir que aquell any l'autor de les *Quatre estacions* també escriuria *Griselda* i *Aristide*. Quatre òperes en un mateix any, cosa que potser explicaria el perquè de *Tamerlano* com a *pasticcio*. Aquesta denominació (de vegades s'usa el terme *paròdia*) té origen en el concepte culinari de *pastitsio*, un pastís de carn i pasta. En òpera, equival a presentar una obra integrada per números musicals de diferents autors, sovint escrits amb anterioritat, tot i que també es troben en la història de l'òpera *pasticci* escrits a la vegada per diversos compositors.

Independentment de les circumstàncies que van dur Vivaldi a concebre *Il Tamerlano* com a *pasticcio*, val a dir que la fórmula era indiferent als espectadors operístics d'aquell temps: l'important no era l'autoria de l'obra (la sacralització del compositor és una invenció del Romanticisme), sinó assistir a un espectacle en què es lluïssin les *prime* i les *seconde donne* (sopranos i contralts) i els *primi* i *secondi uomini* (castrats), a qui anava destinat un deversall d'àries de lluïment. El XVIII és, com deïem abans, el gran segle de l'ària *da capo*, l'inici del *bel canto*, que permetia (i exigia) improvisacions basades en salts intervàlics, acrobàcies, agilitats i l'arquetipificació d'àries com les de tempesta, les de *paragone* (comparació), les bucòliques, etc. I Vivaldi, mestre en aquesta tipologia de números musicals, buscava fer negoci amb l'òpera, tot coneixent els gustos del públic a qui presentava els seus títols.

Aquesta seria la raó per la qual, potser per estalviar-se feina en un any d'intensa activitat creativa, va “apropiar-se” legítimament de material aliè i de compositors com Giacomelli, Hasse i Riccardo Broschi, compositor germà de Carlo Broschi, cèlebre castrat conegut arreu d'Europa amb el nom de Farinelli. *Il Tamerlano*, però, també inclou fragments d'òperes anteriors del mateix Vivaldi, com ara *L'Olimpiade*, *Il Giustino*, *Semiramide*, *Teuzzone*, *Motezuma* i *Farnace*, entre d'altres. Tanmateix, l'obra incorpora igualment música vivaldiana gestada expressament per a l'ocasió: l'obertura (“Sinfonia”), el quartet final del segon acte, el cor conclusiu i els recitatius. L'apropiacionisme propi del *pasticcio*, però, no feia passar bou per bèstia grossa: quan Vivaldi va presentar l'òpera, va fer constar al llibret i al manuscrit que es tractava d'una òpera amb “*musica di autori diversi*”. Per cert, el rol d'Asteria va ser escrit per a la contralt Anna Girò (originàriament Giraud), companya, confident, col·laboradora –i sembla que no pas amant– de Vivaldi des del 1726.

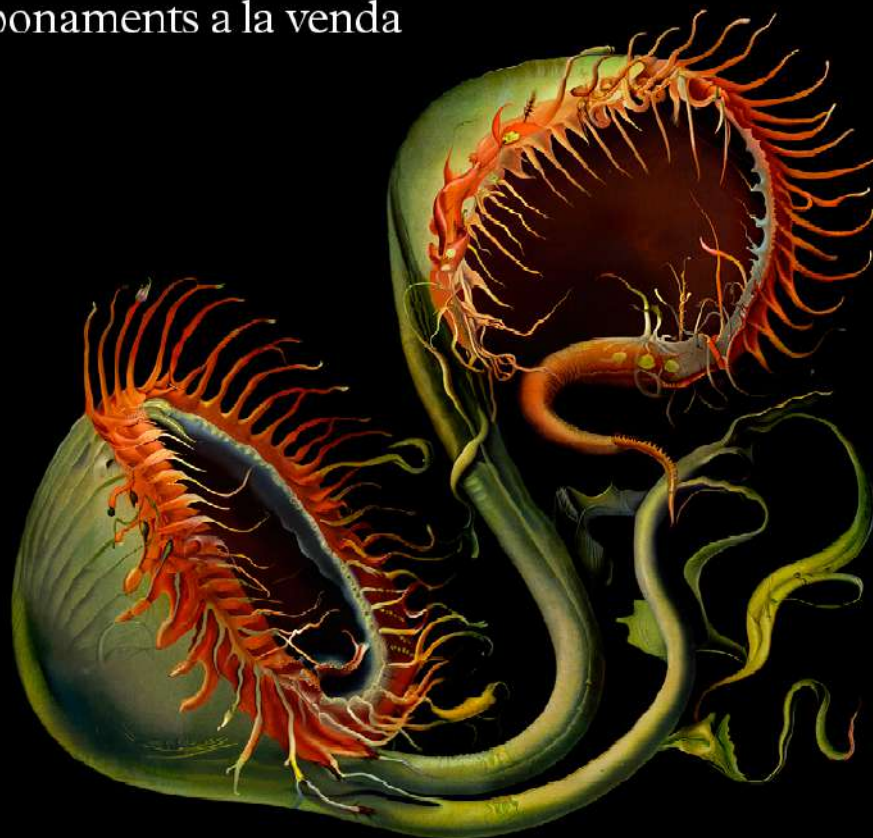
El llibret de l'òpera, d'Agostino Piovene, s'havia escrit originàriament per a una òpera de Francesco Gasparini estrenada a Venècia el 1711 i quatre anys més tard a la mateixa ciutat de Verona. I el 1724 serviria de model per al *Tamerlano* avui més representat, el que va escriure Händel al King's Theatre de Londres. La temàtica, que també va ser objecte d'òperes de Leo, Porpora o Jommelli, centra la trama en Tamerlà, emperador dels tàrtars enfrontat a Bajazet, sultà turc. Una història procedent de la tragèdia *Tamerlan ou la mort de Bajazet* (1676) del francès Jacques Nicolas Pradon. La tria en el cas de Vivaldi no era casual, atesa la fascinació que Venècia i les ciutats més o menys veïnes (i Verona n'era una) sentien per les temàtiques orientalizants. No hem d'oblidar que les primeres rutes que s'obriren a la Xina i a l'Extrem Orient sortiren justament de la Ciutat dels Canals, des de temps de Marco Polo.

Jaume Radigales, crític musical i professor de la Universitat Ramon Llull

Palau de la Música Catalana Palau 100

Entrades i abonaments a la venda

Requiem de Mozart

Ensemble Pygmalion & Raphaël Pichon

Així parlà Zaratustra de Strauss

London Symphony Orchestra
& Antonio Pappano

Concert de violí d'Elgar

Pinchas Zukerman, Orquestra Nacional de Lió
& Nikolaj Znaider

El Messies de Händel

Accentus, Insula Orchestra & Laurence Equilbey

Mort i transfiguració de Strauss

Orquestra Filharmònica de Dresden
& Pablo González

Requiem de Brahms

Lobgesang de Mendelssohn

Orfeó Català, Cor de Cambra del Palau,
Balthasar Neumann & Thomas Hengelbrock

Israel a Egipte de Händel

Monteverdi Choir, English Baroque Soloists
& John Eliot Gardiner

Concert per a violoncel de Schumann

Jean-Guihen Queyras, Philharmonia Orchestra
& John Eliot Gardiner

Simfonia del Nou Món de Dvořák

Maria Dueñas, Los Angeles Philharmonic
& Gustavo Dudamel

Biografies

Bruno Tadia, baríton

Nascut a Pavia, és llicenciat en estètica amb distinció acadèmica per la Facultat de Filosofia de la Universitat de Milà. També es graduà en violí al Conservatori de Gènova, sota la direcció de Giulio Franzetti; assistí al Curs de Composició Experimental de Bruno Zanolini al Conservatori de Milà i estudià cant amb Paolo Montarsolo. Va assistir a l'Accademia Rossiniana de Pesaro amb Alberto Zedda, tot debutant a *Il viaggio a Reims*. A partir d'aleshores ha estat convidat a prestigiosos teatres i festivals d'Itàlia i d'arreu del món, com el Teatro alla Scala, Royal Opera House Covent Garden, Grand Théâtre de Ginebra, Semperoper de Dresden, Deutsche Oper de Berlín, Théâtre du Chatelet i Champs Élysées de París, Theater an der Wien i Gran Teatre del Liceu, tot col·laborant amb els directors Riccardo Muti, Gianluigi Gelmetti, Roberto Abbado, Maurizio Barbacini, Alberto Zedda, Michele Mariotti, Thomas Hengelbrock, Jean-Christophe Spinosi, Ottavio Dantone...

Recentment ha interpretat Bajazet d'*Il Tamerlano* de Vivaldi amb Ottavio Dantone i l'Accademia Bizantina a Viena; *La fedeltà premiata* de Haydn a Herne, amb Andreas Spering i la Capella Augustina (obra enregistrada en CD); *Jacob Lenz* a Torre del Lago; *Iphigénie en Tauride* a Pavia i de gira; *Winterreise* a Mòdena i Cremona; *La fille du régiment* i *L'elisir d'amore* a Càller, i *Don Pasquale* a Trieste. També va debutar en el paper de Falstaff a l'Opéra de Montpellier l'any 2021, sota la batuta del mestre Michael Schönwandt, i va ser un dels protagonistes de la *Gianni Schicchi-il film* de D. Michieletto. També ha cantat, arreu d'Europa, els rols de Schicchi, Figaro, Taddeo, Lord Ruthven i Marcello. És Bajazet en l'enregistrament d'*Il Tamerlano* de Vivaldi sota la batuta del mestre Ottavio Dantone.

Els seus propers compromisos inclouen actuacions d'*Il Tamerlano* a Ravenna, Reggio Emilia, Mòdena, Piacenza, València, Madrid, Barcelona; *Bastarda* a Brussel·les; *Don Giovanni* a Denver; *La bohème* a Càller, i *Madama Butterfly* a Tòquio.

El seu repertori comprèn des de l'òpera bufa fins a papers dramàtics de Rossini a Mozart, Donizetti i Puccini, així com el repertori barroc i l'òpera contemporània.

Filippo Mineccia, contratenor

©Gildardo Gallo

Nascut a Florència, té el reconeixement internacional com un dels més grans especialistes en el repertori de la gloriosa era dels castrats.

De petit va estudiar cant a l'Escola de Música de Fiesole, i ingressà a la seva Coral Polifònica. Després de graduar-se en veu i violoncel al Conservatori de Música Luigi Cherubini de Florència, va estudiar amb Gianni Fabbrini i Donatella Debolini.

Ha interpretat nombrosos papers d'òpera de Händel, incloent-hi el paper principal de *Giulio Cesare* al Theatre Hagen, i també el de Tolomeo, tant a l'Opéra Royal de Versailles com al Festival de Beaune; Unulfo de *Rodelinda* al Festival Opera Rara de Cracòvia, i Ottone d'*Agrippina* al Theater an der Wien, on també ha encarnat el paper principal d'*Il Tamerlano* de Vivaldi. Per al Festival Händel de Halle, els seus papers inclouen Demetrio de *Berenice*, Dardano d'*Amadigi* i el paper principal de *Lucio Cornelio Silla*.

Ha interpretat Caino de l'oratori *Il primo omicidio* d'A. Scarlatti, al costat de Philippe Jaroussky, al Mozarteum de Salzburg i a l'Opéra de Montpeller; Ottone de *L'incornazione di Poppea* de Monteverdi, dirigida per Jean-Christophe Spinosi, al Gran Teatre del Liceu i al Teatro Colón de Buenos Aires; Endimione de *La Calisto* de Cavalli, amb Christophe Rousset, a Estrasburg, i Tamerlano de *Bajazet* de Gasparini al Festival de l'Òpera Barga. També ha cantat *Carmina Burana* de Carl Orff, tant a l'Opera de Roma com a l'Arena de Verona.

Molt sol·licitat en música sacra, ha cantat el *Magnificat* de Bach acompanyat de l'Orquestra Simfònica de la NHK, sota la direcció de Thomas Hengelbrock, al Tokyo NHK Hall, i ha interpretat l'*Stabat Mater* de Pergolesi i el *Dixit Dominus* de Händel al costat de Jordi Savall a Corea del Sud.

Ha publicat diversos àlbums en solitari, dedicats a compositors desconeguts, com Attilio Ariosti, Leonardo Vinci, Niccolò Jommelli, Francesco Gasparini i Johann Adolph Hasse. Ha publicat el CD *Siface: l'amor castrato* (Glossa) i un disc dedicat al compositor napolità Giovanni Paisiello (Pan Classics).

La temporada 2022-23 ha participat com a Titta Castagna de *Lizite 'ngalera* de L. Vinci en una nova producció d'Andrea Marco-Leo Muscato a La Scala; com a Achille a *Finta pazza* de Saccati, amb Leonardo García Alarcón, a Versalles, i com a Ruggiero d'*Orlando furioso* de Vivaldi, a càrrec de Jean-Christophe Spinosi i Ensemble Matheus, al Théâtre des Champs Élysées de París.

Amb la complicitat d'Ottavio Dantone i la seva Accademia Bizantina, Filippo ha aparegut com a Goffredo de *Rinaldo* de Händel a l'Opéra de Tours i torna a interpretar el rol de Tamerlano de *Bajazet* de Vivaldi per al Theater an der Wien, també aquí al Palau i durant una gira per Itàlia.

També ofereix recitals en solitari: Théâtre Sénart amb Stefan Plewniak i l'Orchestre de l'Opéra Royal de Versalles; Festival de Halle acompanyat de The New Baroque Times, i amb Javier Ulisses Illán i el seu Ensemble Neyredas al Teatro Arriaga de Bilbao.

Delphine Galou, mezzosoprano

©Giulia Papetti

Estudià filosofia a la Sorbona i alhora piano i cant. Es va especialitzar en el repertori barroc i ha col·laborat amb les formacions Balthasar Neumann (Thomas Hengelbrock), I Barocchisti (Diego Fasolis), Accademia Bizantina (Ottavio Dantone), Orquestra Barroca de Venècia (Andrea Marcon), Il Complesso Barocco (Alan Curtis), Les Siècles (François-Xavier Roth), Les Arts Florissants (William Christie), Le Concert des Nations (Jordi Savall), Ensemble Matheus (Jean-Christophe Spinosi), Les Musiciens du Louvre (Marc Minkowski), Le Concert d'Astrée (Emmanuelle Haïm), Europe Galante (Fabio Biondi) i Les Talens Lyriques (Christophe Rousset).

És convidada habitualment per les sales internacionals més prestigioses: Théâtre des Champs Élysées, Covent Garden de Londres, La Scala de Milà, Staatsoper de Berlín, Opernhaus de Zuric, Theater an der Wien, Lincoln Center i Carnegie Hall de Nova York, La Monnaie de Brussel·les, Opera d'Amsterdam. El seu repertori inclou els rols de Rinaldo, Giulio Cesare, Orlando furioso, Orfeo, Zenobia, Bradamante, etc.

La seva discografia inclou *Il teuzzone* de Vivaldi, *Orlando* i *The incoronation of Dario* (Naïve), *Alcina* i *Tamerlano* de Händel (DVD Alpha), *La concordia dei pianeti* (DGG) de Caldara, *Petite messe solennelle* de Rossini (Naïve), *Niobe* de Steffani (Opus Arte), *L'enfant et les sortilèges* de Ravel (Naxos), *Passió segons sant Joan* de Bach (Erato). El seu recital amb Ottavio Dantone i Accademia Bizantina, *Agitata* (Alpha), va guanyar el prestigiós premi Gramophone el 2018.

Sophie Rennert, mezzosoprano

©Pia Clodi

Va estudiar a la Universitat de Música i Arts Escèniques (MDW) de Viena amb Karlheinz Hanser i Charles Spencer.

La mezzosoprano austríaca ha dut als escenaris els rols de Dorabella de *Così fan tutte*, Charlotte de *Werther*, el príncep Orlofsky d'*El ratpenat* o Nicklausse d'*Els contes d'Hoffmann* a l'Staatstheater am Gärtnerplatz de Múnic aquesta temporada 2022-23.

L'estiu del 2022 va cantar com a segona dama de *La flauta màgica* de Mozart al Festival de Salzburg, juntament amb Claudio Osele i Le Musiche Nove al Festival de Música Antiga d'Innsbruck, i amb Helmut Deutsch i Graham Johnson a la Schubertiade de Schwarzenberg.

Els compromisos operístics l'han dut al Festival de Bayreuth, Festival Internacional Händel de Göttingen, Neue Oper de Viena i Nationaltheater de Mannheim, entre d'altres. El 2013 va ser membre del Young Singers Project al Festival de Salzburg. Del 2014 al 2016 va formar part del conjunt del Konzert Theater de Berna.

Amb acompanyants com Graham Johnson, Helmut Deutsch, Julius Drake i Joseph Middleton, Sophie Rennert fa recitals a la Schubertiade, Musikverein i Konzerthaus de Viena, Wigmore Hall, Concertgebouw o a l'Elbphilharmonie.

Ha col·laborat amb orquestres de renom, com la Wiener Philharmoniker i Orquesta Nacional de España, sota la direcció de David Afkham, Ivor Bolton, Semyon Bychkov, Laurence Cummings, Mirga Gražinytė-Tyla o Philippe Jordan.

www.sophierennert.at

Marina de Liso, contralt

©Nicola Dal Maso - RibaltaLuce Studio

Està especialitzada i té un gran prestigi en *bel canto* i música barroca. Va començar els estudis de cant essent molt jove i es va graduar al Conservatori de Rovigo; posteriorment va assistir a la Scuola di Musica de Milà, on va fer un màster de dos anys en cant renaixentista i barroc amb Claudine Ansermet.

Els seus compromisos recents i futurs inclouen, entre d'altres, el paper d'Arsamene de *Xerxe*, amb el mestre Ottavio Dantone, a Reggio Emilia, Mòdena, Piacenza i Ravenna; Zanaïda d'*Argippo* de Vivaldi, amb Europa Galante i Biondi, al Festival de Bremen i a Bad Kissingen; Esperança i missatgera de *L'Orfeo*, amb Europa Galante, a l'Elbphilharmonie d'Hamburg, Gran Teatre del Liceu, Auditorio Nacional de Madrid i Theater an der Wien; Lucia de *La gazza ladra* al Theater an der Wien; Maddalena de *Linda di Chamounix*, Giunone d'*Il ritorno d'Ulisse in patria* i Gertrude de *Roméo et Juliette* al Teatro del Maggio Musicale Fiorentino; Edvige de *Rodelinda* a la Sala de Concerts Txaiovski de Moscou, i àries d'*Il Tamerlano* de Vivaldi en concert a la Laeiszhalle d'Hamburg.

L'any 2001 va guanyar el concurs Toti Dal Monte i l'any 2002 l'As.Li.Co. de Milà, dos dels concursos de cant més importants d'Itàlia.

Arianna Vendittelli, soprano

@Manuela Giusto

Nascuda a Roma, va mostrar un gran interès per la música des de ben jove. Es va graduar amb les màximes distincions al Conservatori Antonio Buzzolla d'Adria i ha perfeccionat el seu cant amb Mariella Devia.

Va debutar als festivals de Salzburg i Ravenna com a Carmi de la *Betulia liberata* de Mozart, sota la batuta de Riccardo Muti. Amb aquest últim també va cantar la *Missa defunctorum* de Paisiello a Salzburg, i el *Magnificat* de Vivaldi a Lurdes i Loreto. Va debutar a l'Innsbrucker Festwochen der Alten Musik amb l'estrena mundial de *Nozze in sogno* de Cesti, dirigida per Enrico Onofri i Alessio Pizzich.

Va interpretar la Susanna de *Le nozze di Figaro* i Donna Elvira de *Don Giovanni* en la trilogia Mozart-Da Ponte que Marc Minkowski i Ivan Alexandre van presentar la temporada 2021-22 al Liceu, Opéra Nacional de Bordeus i Opéra Royal de Versailles.

Amb Alessandro De Marchi va oferir un recital amb obres de Mozart al Prinzregententheater de Munic i va encarnar el paper d'Eurydice d'*Orphée et Eurydice* de Gluck al Festival de Tardor de Baden-Baden.

Reconeguda en el repertori barroc, ha interpretat rols com ara Salomé de *San Giovanni Battista* de Stradella a Praga amb Vacláv Luks i a Innsbruck amb Alessandro De Marchi, on també va cantar el paper principal d'*Idalma* de Bernardo Pasquini. Va donar vida a Amanzio d'*Il Giustino* de Vivaldi, dirigit per Ottavio Dantone, a Bucarest i Lausana; el paper principal de *Semele* de Hasse, tant al Theater an der Wien com al Wigmore Hall; Minerva d'*Il ritorno d'Ulisse in patria* de Monteverdi en una producció d'Ottavio Dantone i Robert Carsen a Florència; l'Ange de *Conversione di San Guglielmo d'Aquitania* de Pergolesi, amb Les Talens Lyriques i Christophe Rousset, al Festival Pergolesi de Spontini. Va interpretar també Angelica a la raresa *Il palazzo incantato* de Luigi Rossi, amb Leonardo García Alarcón a Dijon, Nancy i Versalles.

Sota la direcció d'Ottavio Dantone, ha actuat en el paper principal de *Serse* de Händel en diversos teatres italians i a Beaune, on també ha interpretat el rol de Sesto de *Giulio Cesare*, o Armida de *Rinaldo*, al costat d'Andrea Marcon a l'Opéra de Lausana.

El seu recent àlbum en solitari dedicat a les *Cantates* de Vivaldi per a soprano, publicat a l'edició Naïve Vivaldi, va ser lloat com “*cinc àlbums de música clàssica per escoltar ara mateix*” pel «New York Times». Encara per a l'edició Vivaldi, ha gravat *Il Tamerlano* amb Ottavio Dantone i la seva Accademia Bizantina.

La temporada 2022-23, forma equip amb Ottavio Dantone i Accademia Bizantina per interpretar Armida de *Rinaldo* de Händel a l'Opéra de Tours i fa la gira amb *Il Tamerlano* de Vivaldi, al Theater an der Wien, al Palau de la Música Catalana i durant una gira per Itàlia. Aquest proper mes de juny interpretarà el paper principal de l'*Orfeo* de Sartorio a l'Opéra de Montpeller.

Accademia Bizantina

©Revelo Giannasi

L'Accademia Bizantina (AB) va ser fundada a Ravenna l'any 1983. La música de l'Accadèmia parteix de l'origen (AB), de les regles mateixes del llenguatge estilístic barroc: les investiga sense cap addició, eliminació o transformació, tot recolzant-se en els sons d'instruments antics.

Aquest mètode d'interpretació únic va començar l'any 1996 amb el nomenament com a director d'Ottavio Dantone, autèntic expert en els codis expressius del Barroc.

El seu sistema, forjat per l'experiència i un estudi filològic continuat, ha permès que AB com a orquestra apropés qualsevol repertori amb consciència i honestedat. Ser capaç de transmetre les intencions autèntiques del compositor al públic és un actiu inestimable que li ha valgut, a AB, el reconeixement i la col·laboració nacional i internacional.

Cada actuació de l'Accademia Bizantina, que des del 2011 també pot comptar amb el prestigiós concertista Alessandro Tampieri, és un viatge inesperat en el temps, un equilibri inigualable entre tècnica, habilitat, rigor, cultura interpretativa, intuïció i precisió estilística.

L'Accademia Bizantina ha enregistrat per a Decca, Harmonia Mundi, Deutsche Grammophon, Naïve, Alpha, Onyx i HDB Sonus. Ha rebut premis prestigiosos, com el Diapason d'Or, Midem, Choc de Classica, Opus Klassik, Grammy i Gramophone.

Són especialment significatives les col·laboracions amb els violinistes Viktoria Mullova i Giuliano Carmignola, el contratenor Andreas Scholl i la contralt Delphine Galou.

L'Accademia Bizantina ha actuat als teatres i festivals més prestigiosos del món, com ara Carnegie Hall i Lincoln Center (Nova York), Wigmore Hall i Barbican Center (Londres), Théâtre des Champs Élysées (París) i Opéra Royal (Versalles), Concertgebouw (Amsterdam), Bozar (Brussel·les), Pierre Boulez Saal i Staatoper (Berlín), Kölner Philharmonie, Elbphilharmonie (Hamburg), ENCPA (Pequín), Concert Hall (Xangai), Walt Disney Hall (Los Angeles), Theatre an der Wien, CNDM (Madrid) i Auditorio Parco della Musica (Roma).

Violins primers: Alessandro Tampieri (*concertino*), Sara Meloni, Maria Grokhotova, Lisa Ferguson

Violins segons: Gabriele Pro, Heriberto Delgado, Paolo Zinzani, Lavinia Soncini

Viols: Alice Bisanti, Jamiang Santi

Violoncels: Alessandro Palmeri, Paolo Ballanti

Contrabaixos: Nicola Dal Maso, Giovanni Valgimigli

Oboès: Elisabeth Baumer, Rei Ishizaka

Fagot: Alberto Guerra

Llaüt: Tiziano Bagnati

Clavicèmbal: Stefano Demicheli

Clavicèmbal i direcció: Ottavio Dantone

Amb la col·laboració de:

Ottavio Dantone, director

©Revelo Giannasi

Essent encara molt jove va rebre un títol d'interpretació tant en orgue com en clavicèmbal i es va llançar immediatament a una carrera de concertista que va atreure ràpidament l'atenció de la crítica com un dels millors intèrprets de la seva generació.

El 1985 va ser guardonat amb el premi de baix continu al Concurs Internacional de París i va ser el màxim guanyador del Concurs Internacional de Bruges el 1986, tot convertint-se en el primer italià a rebre'l, distinció que li va reportar immediatament reconeixement internacional.

La seva col·laboració amb l'orquestra barroca Accademia Bizantina de Ravenna va començar l'any 1989 i la seva profunda comprensió de les pràctiques històriques de la interpretació del Barroc en va suposar, el 1996, la nominació com a director musical. Sota la seva direcció, l'Accademia Bizantina s'ha afirmat com una de les orquestres barroques més destacades del panorama internacional actual.

Durant els darrers vint anys Ottavio Dantone ha anat incorporant progressivament a la seva activitat com a solista i director de música de cambra i petites orquestres, la de director d'orquestra, tot ampliant el repertori als períodes clàssic i romàntic.

Com a director d'òpera va debutar l'any 1999 en la primera execució moderna de *Giulio Sabino* de Giovanni Sarti al Teatro Alighieri de Ravenna amb l'Accademia Bizantina. A partir d'aquell moment la seva carrera el va portar a dirigir tant òperes conegudes com al redescobriment d'altres poc escoltades, i a oferir la primera representació moderna en alguns dels festivals i teatres més celebrats del món, entre els quals La Scala de Milà, Glyndebourne Festival Opera, Teatro Real de Madrid, Théâtre du Palais-Royal de París, Opernhaus de Zuric i als Proms de Londres.

Ha enregistrat, com a solista i com a director d'orquestra, amb companyies discogràfiques destacades: Decca, Deutsche Grammophon, Naïve i Harmonia Mundi, i ha guanyat nombrosos premis internacionals i amb un gran reconeixement de la crítica.

També et pot interessar...

Palau Grans Veus
Dimarts, 06.06.23 – 20 h
Sala de Concerts

Eden

Joyce DiDonato, *mezzosoprano*

Il Pomo d'Oro

Maxim Emelyanychev, *director*

C. Ives: *The unanswered question*

R. Portman: *The first morning of the world*

G. Mahler: “Ich atmet’ einen linden Duft!”; “Ich bin der Welt
abhanden gekommen”

B. Marini: “Con le stelle in Ciel che mai”

J. Mysliveček: “Toglierò le sponde al mare”, d’*Adamo ed Eva*

A. Copland: “Nature, the gentlest mother”

G. Valentini: *Sonata enharmonica*

F. Cavalli: “Piante ombrose”, de *La Calisto*

Ch. W. Gluck: “Danza degli spettri e delle furie”, d’*Orfeo ed
Euridice*; “Misera, dove son!... Ah! non son io che parlo”, d’*Ezio*

G. F. Händel: “As with rosy steps the morn”, de *Theodora*; “Frondi
tenere e belle... Ombra mai fu”, de *Serse*

R. Wagner: “Schmerzen”

Preus: de 30 a 60 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – La Fageda – Nexo – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Benefactors Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Mariona Carulla Font – Josep Colomer Maronas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – Jordi Gual i Solé – María José Lavin Guitart – Ramón Poch Segura – M^a. del Carmen Pous Guardia – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – Joaquim Uriach Torello

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

